Nansie: Aalbeerns

Aalbeerns

De hounder op t haim van boer Willem lopen rusteg wat rond en zuiken noar körreltjes en tiekjes.

Henderk Hoan staait op zien laifste stee op de mizze in de voeleghaid te kraben en zo nou en din heur je hom kraaien. Din moakt e even dudelk dat hai de boas is.

Nansie en heur vriendinnen trekken zuk doar al nait zoveul meer van aan want zai binnen wend aan Henderk zien keboal.

“Wat is e toch n laiverd, hè?' laagt Nansie tegen Wanda.

Wanda gnivvelt wat.

“Joa hur, ik kom der eerlek veur uut, dat ik hartstikke gek op ons Henderk bin,” gaait Nansie wieder, “hai is de schierste hoane van t haile loug.”

Doar is Wanda t wel mit ains. Ale hennen holden veul van heur trankiele kereltje.

“Ik verveel mie dood,” heuren ze opains achter zuk. Dat is Oabeltje, ain van Nansie heur zuskes. “Kinnen wie nait n endje lopen goan?”

Doar hebben Nansie en Wanda wel zin aan.

“Mouten wie dat nait aan Henderk Hoan vroagen?” vragt Wanda n beetje benaauwd. Zai is nogal baange veur Henderk as e kwoad is.

“Nee, dat huift nait,” antwoordt Nansie, “wie goan ja nait van t haim òf.”

Mit heur drijent goan ze aan de loop.

Eerst kieken ze even bie de toene van boer Willem. Doar staait lekkere sloat in. Mor ze kinnen der nait bie, want boer Willem het n goazen hek om toene moakt, zodat d'hounder der nait inkomen kinnen.

Din lopen de hennen noar d'appelhof. Doar is lekker gras en, wel wait, kropt ter wel n lekkere wurm of zuks wat rond.

Inains zugt Nansie achter in d'appelhof n poar stroeken stoan mit mooie rooie beskes der aan. Zollen dij lekker wezen?

Ze runt ter opo òf en pruift ter aine van. Ja man, dij smoaken hartstikke goud.

“Wichter!” ropt ze noar Oabeltje en Wanda. “kom ais hier. Hier binnen lekkere bezzen.”

Op n runtje komen de baaide hennechies der aan. Zai vinden de bezzen ook slim lekker.

“Wel n beetje zoer,” maint Oabeltje.

“Ik lus der wel soep van,” grolt Wanda, “wat binnen dat ja lekkere dingen”.

Mit heur drijent pikken ze mor deur van dij rooie bezzen.

“Dat binnen aalbeerns,” wait Oabeltje te vertellen, “dat heb ik heurd van boer Willem, dou e lest mit zien vrouw deur d'appelhof luip.”

Ze blieven mor deureten. Ze kinnen der ja nait genog van kriegen. Heur hounderliefkes stoan der bol van.

“Ik hol der mit op,” poest Nansie noa n zetje, “ik heb genog had. Der kin gain aalbeerntje meer bie in.”

Ze let zuk deur de poten zakken en gaait in t gras liggen.

Oabeltje en Wanda doun dat ook en t duurt nait laank of de drij hennen liggen lekker te sloapen in de waarme zunne.

Inains schrikt Nansie wakker. Wat is dat? Wat schut doar deur heur lief? t Liekt wel of Henderk Hoan der n haile stieve pik op geft. Mor Henderk Hoan is naargens te bekinnen.

O wee, doar komt dat gevuil weer! t Begunt hail daip in heur lief, din wordt t huil slim en doarnoa trekt t heur bie t steert weer uut.

Mout ze hier nou n aai leggen? Mor dat dut toch nait zo zeer?

Ook Oabeltje en Wanda binnen wakker worden. In heur lieven hebben ze ook dat zere gevuil.

Doar komt t weer. Nansie wait nait woar ze blieven mot. Zo zeer dut t!

Ze schoedelt mit t lief deur t kolle gras. Meugelk helpt dat. Mor de piene blift.

“Ik mout noar de wotterbakke,” kreunt Nansie, “ik mout drinken hebben.”

En ze runt mit de baaide aandern noar t hounderhok.

Mor veur ze doar binnen, hebben ze alweer drij moal zo'n pienaanval had.

“t Komt van dij aalbeerns!” stent Wanda, “doar krieg je zo'n liefzere van.”

Oabeltje zegt niks, want dij krigt net weer n aanval.

Bie de wotterbakke nemen ze n poar dikke slokken wotter. Even liekt t erop, dat t wat beter goan zel, mor n zetje loater liggen ze ale drije weer te krimpen van piene.

Henderk Hoan komt t ais bekieken.

“Woar heb je biezeten?” vragt dij votdoalek.

“Aalbeerns,” kreunt Oabeltje.

“Aigen schuld!” zegt Henderk mit n gemain laagje, “haar je mor nait zo aalbegereg wezen mouten. Mörgen is t wel weer over.”

De drij hennen hebben d'haile nacht pien in t lief. Veul sloapen doun ze din ook nait.

Henri Wierth

tekening: Maria Rietsema